

LICHTSPOOR

58ste jaargang 2021 nummer 5

Als Christus je leven is...

Je zult maar in afwachting zijn van een hele reeks medische onderzoeken... In de wachtkamer van het ziekenhuis loopt de spanning op. Eindelijk de uitslag! Wat zal het zijn? Valt het mee? Kun je nog een poosje door? Je bent al oud, maar je wilt toch leven. Of krijg je te horen dat er niets meer aan te doen is en je je moet voorbereiden op het einde?

De apostel Paulus wacht ook op een uitslag, als hij de brief aan de Filippenzen schrijft. Niet de uitslag van een medisch onderzoek, maar van een rechtsproces. Ook dat gaat voor hem om leven of dood. En daar lijkt hij vrij relaxed mee om te gaan. 'Het leven is voor mij Christus en het sterven is voor mij winst', schrijft hij (Fil. 1:21). Hij weet niet goed wat hij kiezen moet. Leven is voor hem goed, hij vindt het zelfs nodig voor de gemeenten die hij dienen mag. Maar sterven vindt hij eigenlijk mooier, want dan zal hij bij Christus zijn en Zijn liefde volmaakt genieten.

Hoe kan Paulus daar zo ontspannen mee omgaan? Wat is zijn geheim? Dat laat hij horen met het getuigenis: 'Want het leven is mij Christus.'

Dat is kort en krachtig, maar wel rijk en diep. Christus is de bron van zijn leven, het fundament en de zin. Christus is voor hem gewoon alles! Opsommen waar mensen zoal de zin van hun leven in zoeken, daar is geen einde aan.

Christus kan het pas echt helemaal zijn. Hij geeft immers vrede met de oorsprong van ons leven. Met God voor wie ik zelf mijn leven niet verantwoord kan. De tekorten en schulden stapelen zich maar op. Bij Christus mag je ze allemaal kwijt. Hij wil je leven zijn. Zijn kruisdood was en is er goed voor.

De overgave aan Hem bevrijdt van de kramp om in (dit) leven te blijven. Want of je nu leeft of sterft, je bent van Christus. Sterven betekent wel het afscheid van zoveel wat je lief en dierbaar is, maar niet van Hem.

Als Christus je leven is, dan is sterven winst, want je komt bij Hem, ongestoord, vol vrede en vreugde.

*Ds. J. Westland,
Putten*

Marie Doornhein-Goudriaan (99)

‘Als je gaat zitten, verdor je’

Een beetje een noodoplossing was het wel. Mevrouw Doornhein uit Nieuwerkerk aan den IJssel, een eeuw oud en levenslang hervormd, kon in coronatijd de diensten van haar eigen kerk niet online volgen en stemde toen maar af op de rooms-katholieke vieringen. Dat was prima te doen, en voor zover ze weet heeft ze er niets aan overgehouden. Al heeft ze wel een belangrijk minpunt geconstateerd: ‘Ze zingen daar helemaal geen psalmen!’

’s Morgens krijgt ze bij voorkeur geen bezoek. Dan zou het werk maar blijven liggen, en dat terwijl er genoeg te doen is. Marie Doornhein-Goudriaan hoopt in december dit jaar honderd te worden en houdt nog altijd van een strakke dagindeling: tijds eruit, dekbed luchten, eventueel boodschappen doen en zorgen dat alles spic en span is in huis. Alleen aan het lappen van de ramen waagt ze zich niet meer. Rond het middaguur eet ze warm – ze kookt zelf, de thuisbezorgde maaltijden die ze bij wijze van experiment ooit had besteld, vielen niet erg in de smaak. Na het middagslaapje wordt er niet meer gewerkt, dan komt er nogal eens visite.

Zoals op deze warme middag, eind juni. Ik zoek haar op in haar senioren-appartement: een verrassend kwieke dame doet open. Gebruind gezicht, wakkere ogen vanachter grote brillenglazen. Voordat we de kamer binnengaan pauzeren we bij een blikvanger in de hal. Op een tafeltje staan, netjes uitgestald, miniatuurschoentjes van enkele centimeters groot. Met de hand gemaakt door haar man, die schoen-

maker was. Liefde voor het vak en oog voor detail spatten ervan af. Mevrouw Doornhein pakt er één op en kijkt er vertederd naar.

'U had maat 42'

Maria Johanna Wilhelmina Goudriaan werd op 8 december in 1921 geboren in Ouderkerk, als oudste van vijf kinderen. Beroepskeuze was niet aan de orde. 'Iets worden, dat was voor mensen van stand. Je ging gewoon je moeder helpen.' Ze ontmoette een weduwnaar met twee dochters – 'hervormd, net als ik, dus dat was makkelijk' – en trouwde, kort na de oorlog. Samen kregen ze een zoon. Een stiefdochter is jong overleden, met de andere heeft ze nog altijd heel goed contact.

Haar man had een schoenenzaak in het centrum van Nieuwerkerk aan den IJssel en verkocht niet alleen schoenen maar repareerde ze natuurlijk ook. Het gezin woonde boven de winkel. 'We hadden een

winkelmeisje maar ik ging ook vaak naar beneden om te helpen. Dan stond ik bovenaan de trap te luisteren of ik nodig was. Soms voelde ik aan: nu moet ik ingrijpen. Ik herinner me dat ik eens drie keer heen en weer ben gerend, naar beneden, weer naar boven, en gelijk weer terug.' Schoenmakerij Doornhein was lange tijd een begrip in het dorp. De zaak is er inmiddels niet meer, maar ze komt nog wel eens mensen tegen die haar kennen uit die tijd. 'Op mijn leeftijd verandert je gezicht haast niet meer.' Op haar beurt herkent ze ook wel eens klanten. 'Ik kwam eens een man tegen en we raakten in gesprek. "U had maat 42", zei ik.'

Naast het meehelpen in de winkel had ze nog een taak – of eigenlijk was het meer een hobby: de enorme moestuin bijhouden. 'Komkommers, zúlke tomaten – je rook ze van een afstand. Nou, dat heb je niet met de tomaten van tegenwoordig hoor.' Peinzend: 'Ik had eigenlijk heel weinig vrije tijd.'

'Ik wou dat mijn moeder een rollator had gehad'

Rollator

Twintig jaar geleden overleed haar man en kwam ze dus alleen te staan. Ze prijst zich gelukkig dat haar

zoon en zijn vrouw op een steenworp afstand hiervandaan wonen, ze prikt er regelmatig een vorkje mee en als ze hulp nodig heeft, komen ze er zo snel mogelijk aan. Feitelijk woont ze zelfstandig, zij het dat er voor noodgevallen een alarmknop om haar nek hangt. Ja, die heeft ze een paar keer moeten indrukken. Na een val een paar jaar geleden moest ze een aantal weken revalideren. Ze is weer mobiel, waarbij gezegd moet worden dat ze veel steun aan haar rollator heeft. Die zou ze niet graag missen. Wat een uitvinding! 'Ik wou dat mijn moeder er één had gehad.' Ze heeft zin in elke nieuwe dag en doet niets liever dan lekker aan de gang te blijven. 'Als je gaat zitten, verdor je.'

'Als ik zo'n zielenpietje zie, wil ik het wel hierheen halen'

Onlangs is ze, voor het eerst sinds de coronabeperkingen, weer naar de kerk geweest. Toen ze hoorde dat het weer kon, heeft ze iemand gebeld met de vraag of ze kon worden opgehaald. 'Maar ik voelde me als een kat in een vreemd pakhuis'. Ze had zich er zo op verheugd: een lofpsalm zingen, bij het orgel, maar het viel een beetje tegen. Het nieuwe orgel dat intussen was geplaatst, kon haar maar matig bekoren. Teleurgesteld: 'Ik vond het oude veel mooier.'

De coronaperiode heeft ze, wat de kerkgang betreft, op haar eigen manier opgelost. 'Omdat ik geen internet heb, kan ik de diensten van onze eigen kerk niet volgen.' Maar mevrouw Doornhein is niet eenkennig en maakte dankbaar gebruik van het feit dat de KRO-NCRV elke zondag een rooms-katholieke viering uitzendt. Het beviel haar best. 'Er wordt gepreikt, gebeden en gedankt, en je krijgt de zegen. Ach ja, er wordt met wierook geslingerd, dat moeten ze zelf weten.' Eigenlijk kan ze maar één minpunt bedenken. Bijna verontwaardigd: 'Ze zingen geen psalmen. Niet één.' De plagerig bedoelde opmerking van haar wijkpredikant dat ze toch niet rooms zou worden, bracht haar op geen enkele manier van haar stuk. 'Dit is toch beter dan helemaal niks?'

Een mysterie

Ze kan zelf nauwelijks geloven dat ze bijna een eeuw

oud is. 'Echt een wonder!' Al stond ze genetisch wel enigszins voorgesorteerd voor zo'n hoge leeftijd. 'Mijn moeder is ook bijna honderd geworden, ze was tot het laatst toe helder!' Zelf is ze lichamelijk en mentaal ook kerngezond. Onlangs werd haar bloeddruk gemeten – perfect. 'Ik ben nooit ziek geweest.' Natuurlijk denkt ze aan haar levenseinde. Of ze tegen het sterven opziet? 'Wie niet? De dood blijft een mysterie.'

Haar geloofsleven is altijd heel gelijkmatig geweest. Geen grote twijfels. Alhoewel... Ze wijst naar de televisie. Wat ze daar soms ziet aan honger, ellende. Dat vindt ze soms moeilijk te rijmen met Gods almacht. Vooral de nood van kinderen breekt haar hart. 'Als ik dan die zielenpietjes zie, in slordige kleertjes. Dan wil ik zo'n kind wel hierheen halen. Lekker onder de douche zetten en kleertjes kopen.' Ze zucht. 'Ik vind het verschrikkelijk. Je bidt ervoor en het gebeurt toch.'

Duitse dominee

Een van de dierbaarste herinneringen betreft het contact dat zij en haar man hadden met een Duits domineesechtpaar. Ze hadden hen op de camping ontmoet. 'Hij liep op zo'n speciale manier naar de afwasruimte'. (Ze imiteert hem, hoofd kaarsrecht). Dus toen ze hoorden dat hij dominee was, waren zij en haar man allerm minst verbaasd. Ze wisselden adressen uit en na een jaar kregen ze een uitnodiging om te komen logeren. 'Hij was ons niet vergeten! Na sluitingstijd van de winkel, zaterdag om 6 uur, gingen we meteen rijden. 's Avonds laat kwamen we daar aan. Er waren eigengebakken taarten, ik zie het nog voor me: dat uitgebreide servies... Hij vroeg waar we de volgende dag naar de kerk wilden. Nou, zei ik, doe maar een kerk waar een mooi orgel is! Want van de preek versta ik toch niets...'

Tekst: Anneke Verhoeven

Foto's: Petra van de Sande

Een 'stukje antwoord' kan al helpen...

Tijdens het rouwproces na het overlijden van haar man, kwam bij een gemeentelid 'oud verdriet' naar boven. Een zoon had jaren geleden tijdens een depressie een eind aan zijn leven gemaakt. 'Waarom moet ik zoveel leed ondervinden op mijn levenspad?' Onontkoombaar drong die vraag zich aan haar op. En even onweerstaanbaar kwam de vraag op haar af op welke manier haar hemelse Vader daarbij betrokken was. Ik moest aan deze vrouw denken tijdens het lezen van het boekje van ds. Bert Schroten met als titel: *God, waarom? Bijbelstudies over het probleem van het lijden*. In deze pastoraal getinte bijbelstudies gaat hij zorgvuldig en genuanceerd in op vragen als: Waarom gedooft de HERE God het lijden? Waarom grijpt Hij als goede en almachtige Vader niet in wanneer het kwaad ons treft?

Speurend naar bijbelse grondlijnen formuleert hij negen 'stukjes' van een antwoord; in het besef dat het totale antwoord nooit te geven is. Deze deelantwoorden komen voort uit de grondovertuiging dat het lijden wat ons overkomt niet zinloos is (Rom. 8 vers 28). De HERE God *buigt* het kwaad dat ons overkomt om en langs die weg *gebruikt* Hij het ook. Bijvoorbeeld als megafoon om ons wakker te roepen of weg te roepen van een heilloze weg of met het oog op de groei van ons vertrouwen in Hem. In het nadenken hierover worden we vooral aangesproken op verstandsniveau en gestimuleerd om mee te denken. Wie dat doet wordt 'beloond' met verrassende doorkijkjes in bijbelse verhalen en verbanden.

Daaronder loopt een tweede laag, waarin het gaat om de vraag hoe we als gelovigen in het lijden omgaan met God. Mag je bij Hem klagen en Hem bevragen en het gevecht met Hem aangaan? We zitten dan op

de laag van ons hart, van de spiritualiteit. De innerlijke houding die de auteur bepleit wordt treffend verwoord door de dichter van Psalm 42. In vers 9 zegt hij tegen de HERE: *'Mijn rots, waarom vergeet U mij?'* Enerzijds bevraagt hij God, anderzijds houdt hij aan Hem vast door Hem 'Mijn rots' te noemen. Er is dus ruimte om God te bevragen en het gevecht met Hem aan te gaan, maar wel in de geloofsverbondenheid met Hem en niet in de zin van Hem ter verantwoording roepen.

Dit goed leesbare boekje met veel herkenbare voorbeelden is een aanrader voor iedereen die bij het terugzien op de levensweg worstelt met de vraag, die zich onweerstaanbaar aan je op kan dringen: 'HERE God, waarom?' Het lezen en verwerken van deze bijbelstudies kan behulpzaam zijn bij de zoektocht naar een 'stukje antwoord' op deze aangrijpende vraag.

Ds. H.G. de Graaff

Bert Schroten, *'God, waarom? Bijbelstudies over het probleem van het lijden'*, KokBoekencentrum, 91 blz. €11,99

Pauze

Op mijn afstandsbediening zit een speciale knop: de pauzeknop. Als ik daarop druk, stopt de muziek, staat het beeld stil en wordt het programma gestaakt. En als ik opnieuw op deze knop druk, gaat alles weer verder waar ik gebleven was, alsof er niets aan de hand is. De laatste maanden hebben mij geleerd dat God ook over een afstandsbediening beschikt. Met één druk op de knop zet Hij het hele leven stil. Het coronavirus is inmiddels bezig aan haar vierde golf en de zoveelste variant verspreidt zich wereldwijd. Nooit eerder hebben we meegemaakt dat de hele samenleving tot stilstand komt. Vertwijfeld vragen we onszelf af: wanneer kunnen we weer verder met ons normale leven? Zou God opnieuw op Zijn pauzeknop duwen?

Soms gebeurt er in ons leven plotseling iets ingrijpends. We worden ernstig ziek of iemand in onze naaste omgeving overlijdt. Op zo'n moment staat ons leven abrupt stil. En terwijl het besef langzaam maar zeker indaalt, roept het gebeuren vragen bij ons op. We vrezen dat het nooit meer wordt zoals het vroeger was. Deze pauzemomenten sporen ons aan tot bezinning. Bij C.S. Lewis kwam ik deze gedachte tegen: soms gebruikt God een megafoon om ons wakker te roepen. Hij doet dat in het bijzonder bij de grote ingrijpende gebeurtenissen in onze samenleving. Hij roept de wereld op tot bekering. Maar soms fluistert God ook zachtjes in ons oor, zodat we tot bezinning komen. Het is maar goed dat God zo af en toe even op die pauzeknop drukt.

Ds. H.J. van der Veen, Sliedrecht

Tegenstribbelen

Er hangt in mijn werkkamer een kalender met vakjes, een potlood aan een touwtje en er ligt een gummetje. Want wat vandaag de afspraak is, kan morgen weer bijgesteld moeten worden. Dat heb ik dan toch geleerd van het coronatijdperk, al veranderde dat misschien niet veel aan mijn karakter. Ik ben niet zo flexibel en heb graag zelf controle. Als ik de voorbije maand wegscheur, valt mijn oog op een vlaggetje bij de komende maand. Wat moet dat daar? Mijn geheugen raast langs de verjaardagen, kinderen en kleinkinderen. Mieke in mei, ikzelf in december. Wat valt er te vieren eind september? Dan hoor ik de voordeur, stemmen in de gang. Joachim, de oudste van onze zes jongens. Wat komt die doen op woensdagavond?

Ik loop de trap af, piekerend over het vlaggetje. Op de onderste tree weet ik de reden. 25 september 1971, dat was onze trouwdag. Ik ben blij dat het me te binnen schiet, want ik vind het heel vervelend als mijn geheugen het laat afweten. Nog veel vervelender vind ik overigens gezeur over ouder worden. Kom op zeg: maak sudoku's, blijf bewegen.

Als ik de kamerdeur open, weet ik inmiddels dat het de vijftigste keer is en dat ik geen zin heb in een feest. We moeten wel iets doen maar geen grootscheeps gedoe met receptie enzovoorts. Mij komt afstand houden en beperkt contact wel goed uit. Mieke zal daar anders over denken. Die komt met de Bijbeltekst: 'Vier uwe vierdagen!'

'Ha, pa!' grijnst Joachim als ik aanschuif. Op de tafel ligt een kleurrijke folder van fietsen met hulpmotor. Er is een andere naam voor, maar ik houd niet van verengelsing van de Nederlandse taal. 'Wat moet dat?' 'Kijk dan, Harm, wat een mooi plan van de kinderen!' Als ik me niet vergis, is Mieke ontroerd. Na het overlijden van mijn vriend Wim is ze om het minste en geringste aangedaan. Wat voor plan van de kinderen? Plannen maak ik liever zelf, trouwens. Mieke: 'We mogen allebei een e-bike uitzoeken, als cadeau voor onze 50-jarige bruiloft, dat is toch wat!'

Een seconde is het stil en dan verbetert ze zich snel. 'Eh... een elektrische fiets, bedoel ik.' Ze legt haar hand op Joachims arm. 'Veel te gek, jongens!'

Al mijn haren gaan overeind staan. Niet 'veel te gek' maar gewoon 'knettergek'! Ik geef de catalogus een zet en Joachim voorkomt ternauwernood dat het ding van de tafel schiet. 'Voor jou is het prachtig, jij kunt de duurste kiezen, maar ik bedank ervoor. Ik hèb een goeie fiets, al jaren!'

Vluchtend voor de stilte die valt, heb ik binnen tien seconden dat trouwe vehikel uit de schuur gepakt en fiets ik in een noodvaart het dorp uit, de weilanden in. Ik raak die twee geschrokken gezichten niet kwijt. Wat een stommeling ben ik toch... Moest ik nou zo bot reageren? Is het omdat ik de laatste tijd het gevoel heb dat de tijd door mijn vingers glipt? Het is begonnen na het overlijden van Wim. Het was zo erg om die aftakeling te zien. Ik wil niet ziek en oud zijn, ik wil niet iedere keer weer minder kunnen, meer inleveren, pijn lijden, broos en afhankelijk worden en

tot slot opgegeven zijn. Dus roep ik tegen mijn eigen angst in dat ik nog jaren mee kan. Daarom heeft ons 50-jarig huwelijksjubileum een bijsmaak, want als je dat haalt samen, dan heb je wel je beste tijd gehad. Ik zou dankbaar moeten zijn, maar alles in mij stribbelt tegen. Die bierkaai is hoger dan de dijk.

Plotseling sta ik op de rem. Een jochie probeert zijn fiets op zijn kop te zetten, midden op de weg. 'Hè kerel, wat doe jij nou?' Hij is een jaar of tien, een mager ventje.

'De ketting is d'r af!' roept hij met een benauwd gezicht. Ik zet mijn fiets aan de kant om hem te helpen. Zijn fietsje is afgeragd, de ketting een bonk roest.

'Een fietsketting moet je wel eens smeren, man!' Hij haalt zijn neus en zijn schouders op. 'Dan moet je smeer hebben, niet alle mensen hebben dat!' Ik kijk van hem weg, beducht voor nog grotere wijsheden. Voorzichtig draai ik aan de trapper, terwijl ik de ketting om het tandwiel probeer te leggen. 'Lukt 't?' Natuurlijk lukt het, ik heb al zo vaak een ketting omgelegd.

'Nou zit u met vuile handen!' Ja, daar heeft hij gelijk in. Letterlijk en figuurlijk zelfs.

'Dat is niet de eerste keer van mijn leven.' Hoor mij nou!

'Ik wou een nieuwe fiets voor mijn verjaardag, maar ik mag de fiets van mijn vader als ik groot genoeg ben.'

'Da's mooi! Fietst je vader niet?'

'Geen idee, hij is weg, maar zijn fiets staat er nog. Maar eigenlijk zou ik een e-bike willen, dan ga je harder!' 'Ik moet er niet aan denken,' zeg ik, verbeten met de ketting in de weer.

'Oude mensen hebben tegenwoordig allemaal een e-bike.'

'Ho, jongen! Ik sméér mijn ketting regelmatig. Mijn

fiets gaat nog wel honderd jaar mee.'

'Maar u niet!' Hij kan ook schalks kijken met die bruine ogen van hem.

Het tandwiel krijgt grip en met een paar rustige slagen van de trapper grijpt alles weer in elkaar. Ik kieper de fiets weer op zijn banden en geef het stuur over.

'Bedankt!'

Dit verhaal aan Mieke vertellen, daar heb ik nu dringend behoefte aan! Wegfietsend kijkt hij nog eens om. Als ik mijn hand opsteek, trekt hij het voorwiel omhoog en balanceert uitdagend een stukje op het achterwiel. Ik keer mijn fiets, richting huis.

Mieke zit nog aan tafel, Joachim is vertrokken. Er liggen geen fietsenfolders meer op tafel, dus moet ik het anders aanpakken. Ik laat mijn handen zien, smerig roestbruin. Ze kijkt me aan, maar zegt niets.

'Ik heb vuile handen!'

'Zeer zeker!' zegt ze. Als ik het goed zie, komt er een glimmertje in haar ogen. Maar ze zal het nog niet toegeven. Ze zal 'sorry' willen horen. Ik ken haar al langer dan vandaag. Al meer dan 50 jaar, namelijk.

Joke Verweerd

Een verlate bekentenis

We reden door het plaatsje waar we kort na ons huwelijk hebben gewoond. Voor wat broodbeleg stopte ik bij de slagerij midden in het dorp. Zover ik wist, werd de zaak gerund door de zoon van de toenmalige slager. Ik informeerde bij de bediende naar hem.

'Hij is op kantoor, wie kan ik zeggen dat u bent?'

'Dat ziet hij wel.'

Dat bleek. Na zoveel jaar noemde hij meteen mijn naam.

En direct daarna zei hij: 'Ik was het!'

Verwonderd keek ik hem aan. Ik begreep er niets van. Hij vroeg me of ik hem nog kon herinneren. Catechisant van lang geleden... Jazeker, hij maakte deel uit van een groep jongens die mijn capaciteiten probeerde te testen. Ik was indertijd vervanger van de plaatselijke predikant, die een jaar werkzaam was als legerpredikant. Heimelijk hoopte ik zo wat ervaring op te doen. Dat heb ik geweten.

Toen ik de oud-catechisant zag, was ik terug in de tijd.... Meteen aan het begin was het raak. Na het gebed rook ik in de zaal een afschuwelijke lucht. De spanning steeg en het werd erg stil.

'Wie weet hier meer van....?'

Geen antwoord.

'Dan zitten jullie dit uur in de stank. Ik kan er wel tegen.'

'Ik was het', zei de jongen nu. 'Ik had een stinkbom-metje neergelegd. En eh....dat heb ik nog altijd eens tegen u willen zeggen. Dus, nu ik u hier opeens zie...'

Uit het vervolg van zijn verhaal maakte ik op dat het kerkbezoek al vele jaren was verzaakt. Natuurlijk kon ik hem met een glimlach vergeven en zei dat ik hem hoopte te zien als ik er weer eens voor mocht gaan. Hij gaf me een rookworstje mee.

Je kunt natuurlijk denken: Mooi verhaal, beter laat dan nooit. Maar dat is te gemakkelijk. Als pastor heb ik geleerd hoe belangrijk het is dat mensen 'ik was het!' kunnen zeggen, al is het tientallen jaren later. Het kan verdriet doen, als ze die gelegenheid niet meer krijgen, doordat de ander er niet meer is.

Eén ding weet ik ook dat de Geest van de grote Pastor het goede moment weet te kiezen waarop Hij altijd open staat voor je boetvaardigheid. Gelukkig maar!

*Ds. J.H. Gijsbertsen,
Apeldoorn*

Zoals een bloem zijn kelk heft naar de zon,
een boom zijn armen uitbreidt naar de hemel,
ja zelfs het zaad, diep in de akkergrond,
zoekt naar het licht en opstaat om te leven,
zo zoekt ons hart naar U, o eeuwig licht,
zo taalt ons lied naar U, o God van vrede.

Lof zij uw naam die oplicht in de nacht,
uw luister staat geschreven in de sterren,
zo hoog van eer, een uitstraling zo zacht,
taal van genegenheid, tijding van verre.
Wij zien verwonderd naar de stille pracht,
zou ooit een mens die heerlijkheid verwerven?

In sierlijk schrift, hoog aan de hemeltrans,
hebt Gij de nacht uw signatuur gegeven.
Wij zijn geschreven met dezelfde hand,
dezelfde gratie wekt ook ons tot leven.
De morgenster, zozeer aan U verwant,
Hij heeft het uur der duisternis verdreven.

God van ons hart, Gij die ons zingen doet,
uw mensen zijn wij, maaksel van uw handen,
uw adem geeft ons innigheid en gloed,
o leid ons uit het huis van schad' en schande –
Gij schenkt de sterveling een vergezicht,
uw stad van licht daalt neer over de landen.

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Petra van de Sande, pag. 3 en 4.
Shutterstock: 1, 7, 9 en 11.